

Но той отново се обърка и почна да бълнува. Изтощената му ръка се повдигаше и блъскаше въ главата му, която се люлфеше непрестанно отъ една страна на друга. И той все се питаше презъ бълнуването.

— Кажй де. . . спомни си единъ... единъ! . . . Нѣкой ми каза. Иди, намѣри го. . . Но, де е той? Въ кюмура. . . въ зимника? Той не е правъ, Васко! Престѣпника е престѣпникъ! Никой не му е виновенъ. Васко, . . . Виско. . . И ти щѣше да си като мене. Синко. . . Деца мои. . . Пазете се отъ дявола. Той ме уби. Иска проклетника. . . Кой може, като азъ бѣхъ винаги. . . бж-бж-бж. . . А-а-а! Може! Веднѣжъ дойде при мене, турчинъ бѣше.. хамалинъ.. Въ затвора лежалъ. . . И моли, моли. . . Чорбаджи, осждихте ме. . . Сега ме пуснаха, а нѣма работа. . . Три дни търся, гладъ. . . Какво дяволътъ иска. . . Искай отъ него. . . На пари за хлѣбъ. Не-е-е чорбаджи, работа търся.. Морето., хамалъ на параходъ.. По вълнитъ.. бу-бу-бу. . . А и азъ нѣмамъ пари. Цѣлата заплата. . . Викахъ по телефона. . . Комендантътъ ще свидетелствува предъ Бога. Той каза. . . има двама стражари. . . Прати го съ тѣхъ подъ конвой като арестантъ. Не иска. Прати го. . . прати го. . . Чрезъ престѣпление — спасение за човѣка. . . Възнесение. . .

И болниятъ изведнѣжъ щасливо се усмихна. Въздъхна съ облекчение и отвори очи. И въ тѣхъ се върна за мигъ съзнание и съ него предишната кротостъ и примирение. Той изгледа децата си съ дълъгъ, неизразимо дълбокъ, проникновенъ погледъ и каза:

— Сега знамъ, че съмъ спасенъ. . . Зарадъ туй, че спасихъ турчина. . .

Но никой отъ децата не го разбра. Всички тѣ стояха разплакани наоколо, покъртени отъ тежката агония, която започна отново следъ това мигновено прояснение.